

בש"פ 388/15 - תופיק דלו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 388/15

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

העורר: תופיק דלו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופט צ' קאפח) ב-מ"ת 2984-02-12 מיום
13.1.2015

תאריך הישיבה: ה' בשבט התשע"ה (25.1.2015)

בשם העורר: עו"ד אבי כהן

בשם המשיבה: עו"ד ענת בן זאב

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 13.1.2015 בתיק מ"ת 2984-02-12 (כבוד השופט צ' קאפח), בגדרה נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 5.3.2012 לעצור אותו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. פרטי כתב האישום שהוגש נגד העורר ושניים נוספים, פואד אבו מנה (להלן: פואד) וטלאל ג'יריס אבו מנה (להלן: טלאל), הובאו בהרחבה בהחלטות בית משפט זה בהליכים קודמים בנוגע למעצרים של השלושה (החלטה מיום 31.1.2013 בבש"פ 552/13; החלטה מיום 10.12.2013 בבש"פ 7826/13). אחזור להלן על עיקרי הדברים בתמצית.

2. לפי המפורט בכתב האישום, העורר, פואד וטלאל קשרו קשר לרצוח את גבריאל קדיס, יו"ר האגודה הנוצרית-אורתודוקסית ביפו, על רקע סכסוך משפטי בין טלאל לבין האגודה בענין זכות החזקה בדירת מגורים ביפו. פואד, אשר חבש כובע ומסיכת סנטה קלאוס, והעורר לצדו, ניסו תחילה לרצוח את המנוח במהלך טקס חג המולד בכנסייה, תוך שקרוב אחר כיבה לשם כך את האורות במקום, אולם הניסיון לא צלח. משכך, בתום הטקס עקבו העורר ופואד אחר המנוח במהלך תהלוכת חג המולד הנוצרית-אורתודוקסית בעיר יפו. בפינת רחובות דקר פואד את המנוח בגבו כשהעורר מתצפת ומחפה עליו. מיד לאחר מכן נמלט פואד מהמקום והגיע לביתו של טלאל, החליף חולצה והצטלם עם טלאל ואחרים כדי לבסס לו אליבי שקרי.

בגין המעשים האמורים הואשמו השלושה בקשירת קשר לביצוע פשע, פואד והעורר הואשמו ברצח, וטלאל הואשם בסיוע לאחר מעשה (תפ"ח 2953-02-12).

הליכי המעצר

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה למעצר הנאשמים עד לתום ההליכים. ביום 5.3.2012 נעתר בית המשפט המחוזי לבקשה והורה על מעצרים של הנאשמים עד תום ההליכים.

בית המשפט קבע, כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של פואד ברצח ואשמת העורר כמבצע בצוותא. מאפייניו הפיזיים של פואד, בגדיו ומסיכת סנטה קלאוס ייחודית שחבש, כפי שנראה בסרטי מצלמות האבטחה, תאמו את תיאור הרצח. אשר לעורר, הרי הוא נראה בסרטי האבטחה בסמוך לפואד במהלך הערב, לרבות במקום ביצוע הרצח. בנוסף, בחקירתו מסר פרטים מוכמנים אשר אמורים להיות בידעת מבצעי הרצח בלבד, דוגמת סוג הסכין בה בוצע הרצח, ביצוע הרצח ללא כפפות, הניסיון שלא צלח לבצע את הרצח בכנסייה, העובדה שהרצח חבש מסיכת סנטה קלאוס ולא תחפושת מלאה. לתמונה זו הצטרפה הימלטות העורר לרמלה לאחר הרצח, ומימון שכר טרחת עורכי דינו על-ידי טלאל, כפי שמסר למדובב. על יסוד הראיות האמורות, וכן חזקת המסוכנות הסטטוטורית בעבירות בהן עסקין ומסוכנות העורר ופואד הברורה ממעשיהם המתוארים, החליט בית המשפט לעצור את השניים עד תום ההליכים נגדם.

4. פואד והעורר עררו על ההחלטה האמורה בדבר מעצרים עד תום ההליכים, אולם אחר בקשות דחיה חוזרות שהגישו, הודיעו על מחיקת הערר תוך שמירת טענותיהם לבקשה לעיון חוזר, ככל שתהיה עילה להגשתה (החלטה מיום 16.7.2012 בבש"פ 2785/12). בהתמשך משפטם מעבר לתשעה חודשים הוארך מעצרים בהחלטות בית משפט זה לפי ס' 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996 (החלטה מיום 31.1.2013 בבש"פ 552/13; החלטה מיום 27.10.2013 בבש"פ 6888/13; והחלטות נוספות בדבר הארכת המעצר מעת לעת בהסכמת

הצדדים).

5. השניים שבו וביקשו עיון חוזר בהחלטת מעצרים עד תום ההליכים, אך זו נדחתה על-ידי בית המשפט המחוזי (כבוד השופט צ' קאפח, החלטה מיום 28.8.2013). עררם על ההחלטה נדחה אף הוא בהחלטת השופטת חיות (החלטה מיום 10.12.2013 בבש"פ 7826/13). בין היתר נקבע, כי טענת העורר לפיה הפרטים המוכמנים פורסמו בתקשורת ואין בכך שמסר אותם בחקירתו כדי לקשור אותו לרצח, דינה להידחות כיוון שאין מקום לטעון בבקשה לעיון חוזר טענה ערעורית המכוונת נגד החלטת המעצר המקורית ושאינה נסמכת על עובדות חדשות. כן נקבע, כי אפילו היה בטענה ממש, לא היה בכך לכרסם בתשתית הראייתית הקיימת עד כדי שלילת סיכוי סביר להרשעה, בשים לב לראיות הנסיבתיות נגד העורר, ובייחוד קרבתו ההדוקה והנמשכת לפואד לאורך ערב האירוע, אשר נותרה בלא הסבר מאת העורר. בהקשר זה צוין, כי גרסתו הראשונית של העורר נסתרה ברורות בסרטי מצלמות האבטחה, ואחריה שמר הוא על זכות השתיקה ולא העמיד הסבר לראיות נגדו. בית המשפט הוסיף, כי נוכח חלוף הזמן אין לשלול אפשרות שסוגית המשך מעצרו של העורר תשוב ותיבדק בבקשה לעיון חוזר, ככל שניתן יהיה להציג עובדות חדשות אשר יצדיקו זאת.

6. אחר האמור הוארך מעצרים של העורר ופואד בהסכמת הצדדים שלוש פעמים נוספות, האחרונה שבה נערכה ביום 18.12.2014, אחר שהוחלף סנגורו של העורר ומונה לו סנגורו הנוכחי מטעם הסנגוריה הציבורית (בש"פ 8483/14).

הבקשה לעיון חוזר והערר

7. העורר שב ופנה לבית המשפט המחוזי ביום 25.12.2014 בבקשה לעיון חוזר, במסגרתה טען כי יש לשחררו ממעצר, ולו לחלופת מעצר, נוכח חולשת התשתית הראייתית. בבקשתו חזר וטען, כי הפרטים המוכמנים היו ידועים לכל ופורסמו בתקשורת ומשם נודעו גם לעורר טרם מסירתו אותם בחקירתו. כן טען כי ראייה חדשה של איכון מכשיר הסלולארי מלמדת כי בימים שלאחר הרצח שהה ביפו ולא ברמלה והמשיך בעבודתו בראשון לציון, ולפיכך לא נמלט מאימת הדין. עוד טען כי יש לשחררו לאור התמשכות המשפט, ובשים לב לאפלייתו לעומת טלאל ששוחרר ממעצר ולעומת אחרים שהיו מעורבים בפרשה ולא הועמדו לדין. בנוסף, ביקש להורות למפקד כלא רימונים להתיר למומחה פוליגרף מטעם הסנגוריה להיכנס לבית הסוהר על מנת לערוך לו בדיקה.

8. ביום 13.1.2015 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה לעיון חוזר בנמקו שהטענות המוצגות הוצגו ונדחו בבקשה הקודמת לעיון חוזר, ואין בהן ממש גם לגופן. הטענה בענין הפרטים המוכמנים הוצגה על ידו בבקשה הקודמת לעיון חוזר ונדחתה על-ידי שתי הערכאות. שאלת בריחתו של העורר לרמלה הינה נסיבה שולית, מה גם שהקביעה כי שהה ברמלה נסמכה על גרסתו שלו. אשר לטענת האפליה לעומת טלאל, ציין בית המשפט כי יש טעם לפגם בכך שהיא מועלית כשנתיים כמעט לאחר שחרורו של טלאל, וכאשר סנגוריו העורר בתקופה זו הסכימו מעת לעת להארכת מעצרו. בית המשפט הוסיף והבהיר, כי עניינו של טלאל שונה, שכן לעורר מיוחסת עבירת רצח בעוד שלטלאל מיוחסות עבירות קשר וסיוע לאחר מעשה. לענין אי העמדת אחרים לדין בפרשה נקבע, כי אין לפני בית המשפט מכלול שיקולי התביעה והראיות שהיו לפניו טרם שהחליטה על סגירת התיק נגדם. אף הבקשה להתיר עריכת בדיקת פוליגרף מטעם העורר בתחומי הכלא נדחתה, בשים לב לאי קבילות ראייה זו בהליך העיקרי, ולכך שרק במקרים חריגים שימשה היא אינדיקציה לענין מסוכנות בהליך המעצר והמקרה דנן אינו בא בגדרם של מקרים חריגים אלה. מכאן הערר שלפני.

9. במסגרת כתב הערר ובדין לפני שב העורר וטען, באמצעות בא כוחו, כי יש לשחררו ממעצר נוכח חולשת הראיות נגדו. לטענתו, אין ראיות לאשמתו בשים לב לכך שהלך גלוי פנים במהלך הערב, לא החזיק סכין, לא הוכח שידע שפואד החזיק סכין והתכוון להמית את המנוח, לא הוכח שהיה לו מניע לרצוח את המנוח ואף השתתף בלווייתו. כמו כן, הפרטים המוכמנים שמסר למדובב נודעו לו מן התקשורת ומשמועות, ואיכון המכשיר הסלולארי מלמד כי נכח ביפו ובמקום עבודתו בימים שלאחר הרצח ולא נמלט לרמלה. העורר הוסיף, כי ממחקרי תקשורת עלה כי בחודשים שקדמו לאירוע שוחח טלפונית עם פואד שלוש פעמים בלבד, ועם טלאל לא שוחח טלפונית כלל. כן טען, כי הוא פועל להסיר בהליך המתאים את החיסיון מדיניות אשר הוא סבור שיש בהן להוכיח את חפותו.

עוד נטען, כי התמשכות ההליכים ומעצרו מזה 37 חודשים משנים את נקודת האיזון ומצדיקים את שחרורו בחלופת מעצר, מה גם שמסוכנותו כמבצע פחותה מזו של מבצע הרצח עצמו, ושבידו להציע חלופת מעצר ראויה. כן הועלתה שוב טענת האפליה לעומת טלאל ששוחרר ממעצר, וכן אפליה לעומת מעורבים אחרים שלא הועמדו לדין בפרשה. ולבסוף נטען נגד ההחלטה שלא להתיר כניסתו של מומחה פוליגרף לתחומי בית הסוהר לצורך עריכת בדיקת פוליגרף מטעמו.

10. המדינה בטיעוניה סמכה ידה על החלטת בית המשפט המחוזי והדגישה, כי העורר לא הצביע על שינוי נסיבות המצדיק שינוי החלטת המעצר עד תום ההליכים, כנדרש בבקשה לעיון חוזר. הציר המרכזי בראיות נגד העורר היה ונותר התמונות שצולמו במצלמות האבטחה, בהן נראה העורר כיחיד המלווה את פואד בשלב המרכזי של האירוע, לרבות בזמן דקירת המנוח. התשתית הראייתית דווקא קיבלה חיזוק בדיוני ההוכחות, שכן העותר, אשר לכתחילה הכחיש שהתלווה לפואד, בניגוד לעולה מן התמונות, אישר בחקירתו בבית המשפט כי הוא אכן התלווה לפואד לאורך האירוע. טענתו כי איכון מכשירו הסלולארי מלמד שלא נמלט לרמלה אינה מתיישבת עם האזנת הסתר בה נשמע אומר במפורש כי הוא שוהה ברמלה מספר ימים כיוון שהמשטרה במעקב צמוד על ביתו והתייחס למות המנוח. יתר הראיות החדשות להן טוען העורר - בדיקת פוליגרף שהוא מבקש לערוך וחומר מודיעיני שהוא מבקש לגלות - הן ראיות בלתי קבילות. כן התייחסה לכך שבין הפרטים שמסר העורר למדובב נכללו הדגמת גודל הסכין, ענין הכפפות וענין מימון שכר הטרחה על ידי טלאל - כולם פרטים מוכנים שאינם ידועים למי שלא היו מעורבים ברצח.

אשר להתמשכות ההליכים ציינה באת כוח המדינה, כי התקיימו למעלה מ-60 ימי דיונים ארוכים, בהם נשמעו 63 עדי התביעה, הוגשו מאות מוצגים, והוחל בפרשת ההגנה, והוסיפה כי לא בוטלו דיונים ביוזמת התביעה או בית המשפט, ולעומת זאת מספר דיונים בוטלו ביוזמת הסנגורים. מכל מקום, כעת קבועים 9 מועדים נוספים להמשך, והצדדים נערכים לסיומו המהיר של המשפט. באת כוח המדינה אף הסתייגה מכך שהעורר נתן הסכמה להארכת המעצר ב-90 ימים וכעת, בתוך התקופה לה הסכים, טוען הוא להתמשכות ההליכים. אשר למסוכנות הדגישה, כי מסוכנות העורר גבוהה נוכח חומרת המעשה - ביצוע בצוותא של רצח מתוכנן מראש של מנהיג קהילה, ונוכח עברו הפלילי המכביד של העורר, אשר אליו הצטרפה הרשעה נוספת בתקופת מעצרו, בגינה נידון ל-6 חודשי מאסר בפועל, וכעת תלוי ועומד נגדו כתב אישום נוסף בגין תקיפת סוהרים בכלא. אשר לטלאל, עניינו שונה שכן אין די ראיות לקשור אותו כמשדל ולכן הואשם הוא אך בקשירת קשר וסיוע לאחר מעשה. יתר המעורבים לא הועמדו לדין מאחר שלאחר היציאה מהכנסיה נראו עוזבים את האירוע. ולענין הבקשה להתיר לעורר ביצוע בדיקת פוליגרף בתחומי הכלא, הפנתה המדינה לפסיקה לפיה אין לקבל בשלב המעצר עד תום ההליכים תוצאת בדיקת פוליגרף, כיוון שלא תהיה קבילה בשלב המשפט העיקרי.

11. מסגרת דיונו היא ערר על החלטה בבקשה לעיון חוזר. הליך זה מוגבל למקרים בהם "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" (סעיף 52 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). בהתאם לכך, הליך הבקשה לעיון חוזר לא נועד לשמש מסלול לערעור מחודש על החלטת המעצר (בש"פ 2274/02 זכריה עמרם נ' מדינת ישראל (18.3.2002), בש"פ 5463/03 נסימוב נ' מדינת ישראל (25.6.2003)). בהתאם לכך, טענות בדבר כרסום בתשתית הראייתית מוגבלות לטענות בדבר ראיות חדשות או התפתחויות חדשות בשמיעת ההוכחות. זאת ועוד, טענות כאלה יהא בכוחן להביא לשינוי החלטת המעצר עד תום ההליכים רק מקום שהן מצביעות על "שינוי דרמטי" או "כרסום עמוק" בראיות התביעה עד הטיית הכף לזיכוי הנאשם. כפי שנקבע בבש"פ 4794/95 שאבי ואח' נ' מ"י, (6.8.1995):

"יש להצביע על שינוי דרמטי במערכת ראיות התביעה, ועל כרסום מהותי ומשמעותי בה. צריך להיות בשנוי שחל, כדי להפוך את הקערה על פיה, עד כדי הטיית הכף לזכות הנאשם באופן שהסיכויים לזכויו עולים על הסיכויים להרשעתו. מהפך זה צריך להסתבר מניה וביה מתוך העדויות ... כל עוד אין בחומר הראיות על פניו כדי להפוך את גירסת התביעה או כדי לכרסם בה כרסום עמוק, אין מקום להורות על שחרור הנאשמים ממעצר" (ההדגשות אינן במקור).

12. בחינת טענות העורר באשר לראיות בראי האמור מעלה, כי לא קמה עילה לשנות מהחלטת בית המשפט המחוזי לעצור את העורר עד תום ההליכים. העורר חוזר על טענות אשר נבחנו שוב ושוב בהליכים קודמים, ובכולם נמצא שהראיות עומדות ברף הראיות לכאורה הנדרש. משנסתיימה פרשת התביעה וכן חלק נכבד מפרשת ההגנה, כולל עדות העורר עצמו, הרי ככל שחל כרסום בראיות התביעה, היה על העורר להעלות זאת בבקשה לעיון חוזר. אולם העורר לא הצביע על טענות חדשות או על התפתחויות בעקבות שמיעת הראיות בהליך העיקרי המצדיקות עיון חוזר בהחלטת המעצר עד תום ההליכים.

למעלה מן הדרוש אציין, כי הטענה כי הפרטים המוכמנים נודעו לעורר מהתקשורת נדחתה על-ידי השופט חיות בבש"פ 7826/13 במסגרתו ערר על דחיית בקשתו הקודמת של העורר לעיון חוזר, בנימוק שאין המדובר בטענה או ראייה חדשה שלא נידונה בהליך המעצר, ושאיפילו נניח שיש בה ממש, אין בה לכרסם בתשתית הראייתית עד כדי שלילת סיכוי סביר להרשעה. אף הטענות כי הלך גלוי פנים, שלא החזיק סכין בעצמו, ושלא הוכח שידע כי פואד מחזיק סכין, הן טענות שנידונו כבר בעבר, והן מתעלמות מן הראיות נגד העורר, המואשם בביצוע בצוואת לאחר שנראה במצלמות האבטחה כיחיד המלווה את פואד בשלב המרכזי, לרבות בזמן דקירת המנוח. טענות העורר לענין איכון מכשירו הסלולארי בימים שלאחר הרצח מתעלמות מראיות לכך ששהה ברמלה באותם ימים בהן שיחת טלפון שקיים עם חברו ותשובותיו שלו בחקירתו, ומכל מקום אין מדובר ברכיב משמעותי בראיות נגדו. גם טענותיו בדבר דלילות שיחות הטלפון עם פואד וטלאל או השתתפותו בלוויית המנוח, אין בהן לכרסם בתשתית הראייתית עד כדי הטיית הכף לזכותו. ככל שיוסר החיסיון החל על הידיעות המודיעיניות כנטען, וככל שיהא בהן כדי להעמיד ראיות קבילות לחפותו במידה שפורטה לעיל, יוכל לפנות אז בבקשה לעיון חוזר, הפעם במסגרת העילות שנקבעו לכך.

13. בא כוח העורר טען עוד, כי התמשכות ההליכים משנה את נקודת האיזון מול מסוכנות העורר ומקימה הצדקה להסתפק בחלופת מעצר. ואולם, מסוכנות העורר רבה. עסקינן בעבירת רצח שבוצעה בצוואת אחר תכנון. לעורר עבר פלילי לא מבוטל, ואף בהיותו תחת מורא הדין תקף באלימות סוהרים בכלא. ההליך אכן נמשך זמן לא מבוטל, אך אין לומר כי המשפט אינו מתנהל בקצב סביר, בשים לב להיקף חומר הראיות, רשימת העדים הארוכה שנשמעה וקצב הדיונים. בבית המשפט המחוזי התקיימו עשרות דיונים האוחזים למעלה מ-1700 עמודי פרוטוקול. מספר מועדי דיון בוטלו בשל חילופים בייצוג העורר, ומעבר לכך מתקבל הרושם כי שמיעת המשפט רציפה בגבולות העומס על יומן בית המשפט. שמיעת ראיות התביעה כבר נשלמה ושלב פרשת ההגנה מצוי בעיצומו. העורר עצמו סיים

עדותו ונחקר נגדית. בחודשים הקרובים קבועים מספר מועדי דיון נוספים בהם תימשך שמיעת עדי ההגנה. שקילת מכלול נסיבות הענין והאיוון מול מסוכנות העורר מובילות למסקנה, כי אין מקום לשנות מהחלטת בית המשפט המחוזי לעצור את העורר עד תום ההליכים.

14. אשר לטענת האפליה. בכל הנוגע לשחרור טלאל, הרי שעניינו של זה שונה מעניינו של העורר, שכן טלאל לא הואשם בעבירת הרצח עצמה כי אם בעבירות קשירת קשר וסיוע לאחר מעשה, בשים לב לראיות שנמצאו נגדו. ואשר למסוכנותו של טלאל, שתי ההחלטות בהן הוארך מעצרו בתשעים ימים נסמכו בעיקר על החשש שישפיע על עדי התביעה וישבש מהלכי משפט (החלטה מיום 4.11.2012 בבש"פ 7691/12; החלטה מיום 31.1.2013 בבש"פ 552/13). בהמשך לאמור, בהחלטת בית המשפט המחוזי בה נתקבלה בקשת טלאל לעיון חוזר קבע בית המשפט שעילת המסוכנות התפוגגה, שכן עדי התביעה העידו ואין עוד חשש שטלאל ישפיע על עדים וישבש מהלכי משפט (החלטה מיום 4.3.13, כבוד השופט צ' קאפח). ובאשר למעורבים האחרים שנחקרו, הרי שנוכח טענת המדינה לפיה הם לא הועמדו לדין בהעדר ראיות נגדם כיוון שנראו עוזבים את המקום לאחר צאתם מן הכנסיה, אין מקום להשוואת עניינם לעורר.

15. ולבסוף, לענין בקשת העותר להתיר לו ביצוע בדיקת פוליוגרף פרטית בתחומי הכלא, לא מצאתי עילה להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי בענין זה.

בא כוח העורר טען כי אין למנוע מן העורר לערוך בדיקה זו בהסתמך על ההחלטה בבש"פ 1000/05 גיא חסיד נ' מדינת ישראל, ((1.3.2005)). יצוין, כי בהחלטה זו פירט השופט רובינשטיין בהרחבה את המחלוקת בפסיקה ואת העמדות השונות בסוגיה זו. באת כח המדינה מצידה הפנתה לע"פ 3399/11 פלוני נ' מדינת ישראל, (27.2.2012), שניתן בהרכב, שם נפסק, כי בדיקת הפוליוגרף אינה ראייה קבילה בהליך העיקרי ולכן, ככלל, אין היא קבילה בבחינת הראיות לכאורה בשלב המעצר. השופט ארבל העירה שם, כי בנסיבות מיוחדות היה נכון בית המשפט לעיין בתוצאות הפוליוגרף ולעשות בהן שימוש מסוים בהליך המעצר עד תום ההליכים. ואכן, בבש"פ 3978/12 פלוני נ' מדינת ישראל, (7.6.2012), ניתן משקל לבדיקת הפוליוגרף בנסיבות בהן אבד תיק החקירה ובו ההודעות שנמסרו שנים קודם לכן, אולם בבש"פ 8197/12 מדינת ישראל נ' ניסים חדאד, (22.11.2012), נדחתה בקשת הנאשם להסתמך על בדיקת פוליוגרף פרטית בשלב המעצר, משלא נתקיימו נסיבות מיוחדות שיצדיקו זאת. במקרים אחרים בהם עיין בית המשפט בתוצאות הבדיקה, קבע כי אין בהן לשנות ולגרוע מן התשתית הראייתית הכוללת (ראו המקרים שנזכרו בחוות דעתה של השופטת ארבל בע"פ 3399/11 הנ"ל).

ראוי להזכיר, כי טענת העורר דנן הוצגה במסגרת בקשה לעיון חוזר בהחלטה לעוצרו עד תום ההליכים, כאשר הסעד המבוקש אינו לעיון בתוצאות בדיקה בהן מחזיק העורר ולתת להן משקל לענין מעצרו, כי אם להורות לגורמי שב"ס להתיר כניסת גורמים מטעמו לביצוע בדיקת פוליוגרף פרטית בתחומי בית הסוהר. מבלי להיכנס לשאלת נאותות ההליך הדיוני בו הוצגה הטענה, אני סבור כי דינה להידחות כיוון שהעורר לא הצביע על נסיבות מיוחדות כאמור שיצדיקו עיון בבדיקת פוליוגרף - אפילו יצביעו תוצאותיה כי הוא "דובר אמת" - על אף שהראיה אינה קבילה לענין ההליך העיקרי. כן לא הראה כיצד יהא בכוחה של בדיקה זו לכרסם במידה הנדרשת בתשתית הראייתית נגדו. בנסיבות אלה, אני רואה עילה להתערב בהחלטת בית המשפט קמא בענין זה.

16. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, ט' בשבט התשע"ה (29.1.2015).

ש ו פ ט
